

ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Άρθρον του Μακ. Ἀρχιεπισκόπου
πρώην Ἀθηνῶν κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ, αντιγράφοντας τὸ κύριο ἄρθρο τοῦ τεύχους τοῦ Ἰουνίου τοῦ περιοδικοῦ «Λυδία», εἴχαμε καταλήξει μὲ τοὺς στόχους πού πρέπει νὰ ἔχωμε ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ στὴν πολιτική μας τοποθέτησι καὶ εἴχαμε κλείσει τὸ ἄρθρο μας μὲ μιὰ υπόσχεσι, ὅτι σήμερα θὰ παραθέταμε κάτι λίγα, πού θὰ εἶχε κανεὶς νὰ προσθέσῃ σὲ κεῖνο τὸ ἄρθρο.

Θὰ ἤθελα, λοιπόν, νὰ σημειώσωμε:

Π ρ ὦ τ ο ν, γιὰ «τὴν ἔντονη παρουσία τῶν Χριστιανῶν στὸν προεκλογικὸν ἀγῶνα». Γιὰ νὰ εἴμαστε ἀκριβεῖς, θὰ ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσωμε, ὅτι «ἡ παρουσία τῶν Χριστιανῶν» δὲν ἦταν παρουσία «δύων ἢ τῶν περισσοτέρων ἢ ἑστώ ἑνὸς μεγάλου μέρους τῶν Χριστιανῶν», ἀλλὰ ἑνὸς μικροῦ (σχετικὰ μὲ τὸ σύνολο) ἀριθμοῦ Χριστιανῶν. Ἐπίσης, ὅτι ὑπῆρξε γενικὴ ἡ ἀπουσία τῆς Ἁγασίας τῆς Ἐκκλησίας.

Δ ε ὕ τ ε ρ ο ν, ὅτι ἡ ἀκάποιος θέσις» πού ἀναγκάσθηκαν νὰ λάβουν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων στὶς προεκλογικὰς τῶν ὁμιλίαις ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῶν διαθέσεων τῶν «ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ θρησκευόντος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ» ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἠθικῆς πίεσεως πού ἄσκησε ἐπάνω τους ἡ σχετικὰ δυναμικὴ ἐμφάνισις τῶν πιστῶν Χριστιανῶν καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν νὰ μὴ χάθουν μερικοὶ ψηφοί. Δὲν φανέρωνεν ὅμως οὔτε στοργὴ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν οὔτε ἐκτίμησι πρὸς τὸν θρησκευόντα λαόν. Φανέρωνε τὴν ἀδιαφορίαν των καὶ τὴν ἀδυναμία των νὰ καταλάβουν πόση σπουδαιότητα ἔχει ἡ Ὁρθοδοξία γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ἑθνους καὶ ἡ θερμὴ καὶ ζωντανὴ πίστις στὸ Χριστὸ γιὰ τὴν πνευματικὴ ὑγείαν τοῦ πολίτου. Ἦταν σὰν νὰ τοὺς ἔσπρωχνε κάποιος νὰ πουν δυὸ λόγια καὶ γι' αὐτὸ τὸ θέμα.

Βέβαια, κι αὐτὸ πού ἔγινε ἦταν κάτι ἐν συγκρίσει μὲ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀρκεσθῶμε σ' αὐτό, γιατί αὐτὸ εἰδείξε τί μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαός, ὅταν ἀξιοποιήσῃ τὴ δύναμί του.

Ἀλλωστε στὴ συνέχειά του τὸ ἄρθρο τῆς «Λυδίας» περιγράφει ποιοὶ πρέπει νὰ εἶναι στὸ μέλλον οἱ στόχοι μας: Καὶ κοὶ 300 τῆς Βουλῆς, ὅταν νομοθετοῦν, νὰ ἔχουν ὑπ' ὄφιν τὸν Αἰώνιον Νομοθέτην, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐπίσης καὶ οἱ 300 «νὰ μὴ εἶναι ἄθεοι καὶ ἄπιστοι, νὰ μὴ εἶναι μασόνοι καὶ μαρξισταί, νὰ μὴ εἶναι ἄνθρωποι μὲ μειωμένο ἠθικὸ κύρος, νὰ διακρίνονται γιὰ τὴ συνέπειαν στὴ ζωὴ τους, νὰ εἶναι καλοὶ οἰκογενειάρχαι καὶ νὰ πιστεύουν βαθειὰ στὶς αἰώνιαις ἀλήθειαις τοῦ Εὐαγγελίου».

Τέλος, τ ρ ῖ τ ο ν, θὰ θέλαμε νὰ πούμε κάτι γι' αὐτὸ πού γράφει ἡ «Λυδία», ὅτι «οἱ Χριστιανοὶ ἀφυπνίζονται». Πάνω σ' αὐτὸ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε, ὅτι τὸ πιθανώτερον εἶναι, ὅτι ἡ ἀφύπνισις», πού παρατηρήθηκε στὶς περασμένες ἐκλογὰς θὰ εἶναι προσωρινή καὶ ὅτι θὰ τὸ ρίξουμε πάλι στὸν ὕπνo, μέχρι πού νὰ μᾶς ξυπνήσουν οἱ νέες προκλητικὲς καὶ δυναμικὲς ἐπιθέσεις τοῦ «Πονηροῦ». Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Πονηρὸς δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι πονηρὸς, οἱ ἐπιθέσεις του ἐναντίον τῆς πίστεώς μας, ὅπως γράψαμε καὶ στὸ πρῶτο ἄρθρο, θὰ εἶναι πιὸ δόλιαι καὶ ὀργανωμέναι μὲ πιὸ μεγάλη μαεστρία, ὥστε νὰ μὴ γίνωνται ἀντιληπτές καὶ νὰ μὴ προκαλοῦν γενικώτερη ἀντίδρασι, ὥστε ὅσοι διαμαρτυρόμαστε ἐναντίον τους, νὰ μπορῇ νὰ μᾶς χαρακτηρίξῃ ὡς «φανατικούς», «σκοταδιστές», «ἐξωεκκλησιαστικούς» καὶ τὰ ὅμοια, γιὰ νὰ γίνεταί πιὸ εὐκόλως πιστευτός.

Γιὰ νὰ μὴ θυσιάζομε καὶ πάλι στὸν ὕπνo, θὰ πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ λάβωμε τὰ μέτρα μας καὶ νὰ πάρωμε μερικὰ ἀντι-υπνωτικά.

Π ρ ὦ τ ο ν, θὰ πρέπει νὰ συνειδητοποιήσωμε ἀπολύτως, ὅτι ὁ «ἐχθρὸς» δὲν ἔχει κάμει καμμιά ὑποχώρησι στὶς προθέσεις του. Γιὰ νὰ πεισθῶμε ὡς πρὸς αὐτό, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ παρατηρήσωμε, ὅτι στὸ καινούργιο κυβερνητικὸ σχῆμα ὅχι μόνο κανένα ἀπ' τὰ πιὸ φανατισμένα μαρξιστικὰ-ἀθεϊστικὰ πρόσωπα δὲν ἀντικαταστάθηκε, ἀλλ' ἀντιθέτως εἴτε προστεθήκαν καὶ νέα, εἴτε τὰ παλαιὰ προωθήθηκαν σὲ πιὸ καίριες θέσεις.

Δ ε ὕ τ ε ρ ο ν, νὰ ὑπολογίσωμε τὶς δυνάμεις καὶ τὰ μέσα, πού διαθέτει ὁ ἀντικείμενος, ὁ Ἀντίχριστος. Κι αὐτὸ ὅχι γιὰ νὰ ἀπογοητευθῶμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔχωμε ὑπ' ὄφιν μας πόσο σκληροὶ θὰ εἶναι οἱ ἀγῶνες πού ἔχομε μπροστὰ μας καὶ ποιά πρέπει νὰ εἶναι ἡ προετοιμασία τῶν δυνάμεών μας γι' αὐτόν.

Ὁ Κύριος θεωρεῖ ὡς πρῶτο βήμα τῆς προετοιμασίας γιὰ ἕναν ὁποιοδήποτε ἀγῶνα, νὰ καθίσῃ ὁ ὑπεύθυνος νὰ ὑπολογίσῃ τὶς δυνάμεις τοῦ ἀντιπάλου του καὶ νὰ τὶς συγκρίνῃ μὲ τὶς δικές του. Καὶ ἂν εὕρῃ ὅτι διαθέτει τὶς ἀνάλογες δυνάμεις, νὰ προχωρήσῃ στὴ διεξαγωγὴ τοῦ ἀγῶνος, ἂν ὅμως δὲν τὶς ἔχῃ, νὰ φροντίσῃ νὰ συμβιβασθῇ καὶ νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν ἐχθρό του (Λκ. ιδ', 31 - 32).

Ὁ «Ἀντικείμενος» γνωρίζουμε, ὅτι σήμερα ἔχει στὰ χεῖρα του τὴν Κυβέρνησι καὶ ὁλόκληρον τὸν κρατικὸν Μηχανισμό, καὶ ἰδίως τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, τὴν Παιδείαν καὶ ἕνα σημαντικὸ μέρος τοῦ Ὑποψ.

Τ ρ ῖ τ ο ν, πού πρέπει νὰ κάνωμε: Κατόπιν ἀπ' ὅσα εἶδαμε ὅτι διαθέτει ὁ ἀντικείμενος θὰ πρέπει νὰ ὑπολογίσωμε καὶ τὶς δικές μας δυνάμεις. Τί δυνάμεις διαθέτουμε; Ποιά εἶναι ἡ δύναμις τῆς χριστιανικῆς παρατάξεως;

Ἄν ἡ Ἑγεία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναλάμβανε τὴν κεντρικὴ εὐθύνη τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς ἀθείας, ἡ πλάστιγγὲς θὰ εἶχε κλίνει ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τῆς χριστιανικῆς παρατάξεως. Ἡ Ἑγεία ὁμῶς τῆς Ἐκκλησίας μας ἐφαρμόζει ἄλλη στρατηγική. Τὸ ὅτι δὲν ἀναλαμβάνει τὴν κεντρικὴ εὐθύνη, αὕτη εἶναι ὑπεύθυνη ἐναντὶ τοῦ Κυρίου. Εὐχομαι καὶ στὴν περίπτωσι αὕτῃ νὰ ἀρμόζη ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «οὐδεὶς ἐν πνεύματι ἀγίῳ λαλῶν λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν, καὶ οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰμὶ ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ. Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσὶ, τὸ δὲ αὐτὸ πνεῦμα καὶ διαιρέσεις διακονιῶν εἰσὶ, καὶ ὁ αὐτὸς Κύριος καὶ διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσὶν, ὁ δὲ αὐτὸς ἐστὶ Θεός, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν ᾧ οἱ. Ἐκάστῳ δὲ δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον» (Α΄ Κορ. ιβ΄, 3 - 7).

Βέβαια ἡ «Διοικοῦσα Ἐκκλησία» περιλαμβάνει καὶ πρόσωπα, γιὰ τὰ ὁποῖα ταιριάζουν ὅσα γράφει κάποιος, ποὺ προτείνει νὰ καθιερωθῇ ἑορτὴ γιὰ τοὺς σύγχρονους Ἀγίους, τοὺς Μάρτυρες καὶ Ὁμολογητὲς τῆς σημερινῆς Ρωσσίας. Γράφοντας λοιπὸν γιὰ τὴν ἑορτὴ αὕτη, μὲ πίκρα σημειώνει: «Μὴ περιμένουμε τὴν καθιέρωσι τῆς γιορτῆς ἀπὸ τῆ λεγόμενῃ Διοικοῦσα Ἐκκλησία τῶν Μητροπολιτῶν. Ἔχουν νὰ σηκώσουν τὰ θάρη τῆς Διοίκησης, τὶς πατερίτσες, τοὺς μισθοὺς, τὶς τελετὰς καὶ τὶς προσφωνήσεις».(1)

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἔχοντας μπροστὰ μας τὶς ἐπιθέσεις τῆς ἀθείας καὶ ἀξιωματοῦχοι καὶ ἀπλοὶ στρατιῶτες, παραμερίζοντας κάθε τι ἄλλο, πρέπει νὰ ἀντιληφθούμε, ὅτι εἴμαστε ἐπιστρατευμένοι ἀπὸ τὸν Κύριό μας, ὁ καθένας στὴν ἑπαλξί του. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἀποτελεῖται μόνο ἀπὸ τὴν Ἑγεία τῆς. Ὁρθοδοξία εἶναι καὶ ὁ Λαός. Καὶ μάλιστα σύμφωνα μὲ τὴν Ἐγκύκλιο τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τοῦ 1848 «φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τουτέστι ὁ λαὸς αὐτός ἐστι». Ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀναξιοποίητη οὔτε ἡ παραμικρὴ δύναμις, ποὺ μπορούμε νὰ διαθέσουμε στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀθείας.

Ἀρχὴ τοῦ Ἀγῶνος θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ στρατηγική, τὴν ὁποία ἐφήρμοξε ὁ Κύριος. Ὅταν ὁ Κύριος ἀπεκάλυψε στοὺς Μαθητάς Του, ὅτι θὰ παραδοθῇ στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ Τὸν σταυρώσουν, γιὰ νὰ μὴ φοβηθοῦν, τὸ διετύπωσε «παρακεκαλυμμένον, ἵνα μὴ αἰσθωνται αὐτόν» (Λκ. θ΄, 45). Καὶ ὅταν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἶπε, ὅτι συνάντησαν κάποιον, ποὺ μὲ τὴν ἐπίκλησι τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἐδιώχνε ἀπὸ τοὺς ἁρρώστους τὰ δαιμόνια καὶ τὸν ἐμπόδισαν, ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε: «Ὅς οὐκ ἐστὶ καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστὶ» (Λκ. θ΄, 50). Θὰ πρέπει ὅχι μόνο νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτό μας ἐπιστρατευμένον ὅλοι ὅσοι ὁμολογοῦμε τὴ θεότητα τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ νὰ προσπαθήσουμε νὰ ἔλθουν μαζί μας ἄκόμα καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν ἐκδηλωθῇ ἐναντίον Του.

Τὸ ἐρώτημα ὁμῶς παραμένει: Ἡ χριστιανικὴ παράταξις διαθέτει τὶς ἀνάλογες δυνάμεις; Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε στὸ ἐπόμενο ἄρθρο.

(1) Στὴ σελ. 42 τοῦ ἔργου «Ὁ κομμουνισμὸς ἀπὸ τὸ Μάρι μέχρι σήμερα», Ἐκδόσεις Συντροφιά, 1985: Πρέπει νὰ παραδεχθούμε, ὅτι οἱ πικρὲς αὐτὲς διαπιστώσεις, ὅταν ἀποδίδονται στὸ σύνολο τῆς Ἑγείας τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἄδικες. Γιατί, δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη πλευρά. Εἶναι οἱ Ἀρχιερεῖς ποὺ ἐργάζονται σύμφωνα μὲ ὅσα τοὺς ὑποδεικνύει «ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον».

ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Άρθρον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου
πρώην Ἀθηνῶν κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ, ἀντιγράφοντας τὸ κύριο ἄρθρον τοῦ τεύχους τοῦ Ἰουνίου τοῦ περιοδικοῦ «Λυδία», εἴχαμε καταλήξει μὲ τοὺς στόχους ποὺ πρέπει νὰ ἔχωμε ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ στὴν πολιτικὴ μας τοποθέτησι καὶ εἴχαμε κλείσει τὸ ἄρθρον μας μὲ μιὰ ὑπόσχεσι, ὅτι σήμερα θὰ παραθέταμε κάτι λίγα, ποὺ θὰ εἶχε κανεὶς νὰ προσθέσῃ σὲ κείνο τὸ ἄρθρο.

Θὰ ἤθελα, λοιπόν, νὰ σημειώσω:

Π ρ ὶ τ ο ν, γιὰ «τὴν ἔντονη παρουσίαν τῶν Χριστιανῶν στὸν προεκλογικὸν ἀγῶνα». Γιὰ νὰ εἰμαστε ἀκριβεῖς, θὰ ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσωμε, ὅτι «ἡ παρουσία τῶν Χριστιανῶν δὲν ἦταν παρουσία «ἄλων ἢ τῶν περισσοτέρων ἢ ἔστω ἐνὸς μεγάλου μέρους τῶν Χριστιανῶν», ἀλλὰ ἐνὸς μικροῦ (σχετικὰ μὲ τὸ σύνολο) ἀριθμοῦ Χριστιανῶν. Ἐπίσης, ὅτι ὑπῆρξε γενικὴ ἡ ἀπουσία τῆς Ἠγασίας τῆς Ἐκκλησίας.

Δ ε ὕ τ ε ρ ο ν, ὅτι ἡ «κάποια θέσις» ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ λάβουν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων στὶς προεκλογικὰς τῶν ἐμιλίας «ἐναντί τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῶν διαθέσεων τῶν «ἐναντί τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ θρησκευόντος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ» ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἡθικῆς πίεσεως ποὺ ἔσκησε ἐπάνω τους ἡ σχετικὰ δυναμικὴ ἐμφάνισις τῶν πιστῶν Χριστιανῶν καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν νὰ μὴ χάθουν μερικοὶ ψῆφοι. Δὲν φανέρωνεν ὅμως οὔτε στοργὴ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν οὔτε ἐκτίμησι πρὸς τὸν θρησκευόντα λαόν. Φανέρωνε τὴν ἀδιαφορίαν τῶν καὶ τὴν ἀδυναμία τῶν νὰ καταλάβουν πόση σπουδαιότητα ἔχει ἡ Ὁρθόδοξια γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους καὶ ἡ θερμὴ καὶ ζωντανὴ πίστις στὸ Χριστὸ γιὰ τὴν πνευματικὴ ὑγεία τοῦ πολίτου. Ἦταν σὰν νὰ τοὺς ἔσπρωχνε κάποιοι νὰ ποῦν δυὸ λόγια καὶ γι' αὐτὸ τὸ θέμα.

Βέβαια, κι αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἦταν κάτι ἐν συγκρίσει μὲ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀρκεσθῶμε σ' αὐτό, γιατί αὐτὸ εἰδείξε τί μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαός, ὅταν ἀξιοποιήσῃ τὴ δύναμίν του.

Ἀλλωστε στὴ συνέχειά του τὸ ἄρθρο τῆς «Λυδίας» περιγράφει ποιοὶ πρέπει νὰ εἶναι στὸ μέλλον οἱ στόχοι μας: Καὶ οἱ 300 τῆς Βουλῆς, ὅταν νομοθετοῦν, νὰ ἔχουν ὑπ' ὄφιν τὸν τὸν Αἰώνιον Νομοθέτην, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐπίσης καὶ οἱ 300 «νὰ μὴ εἶναι ἄθεοι καὶ ἀπιστοί, καὶ μὴ εἶναι μαζόνιοι καὶ μαρξισταί, νὰ μὴ εἶναι ἀνθρώποι μὲ μειωμένο ἠθικὸ κύρος, νὰ διακρίνονται γιὰ τὴ συνέπεια στὴ ζωὴ τους, νὰ εἶναι καλοὶ οἰκογενειάρχαι καὶ νὰ πιστεύουν θαθεῖα στὶς αἰώνιες ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου».

Τέλος, **τ ρ ῖ τ ο ν**, θὰ θέλαμε νὰ ποῦμε κάτι γι' αὐτὸ ποὺ γράφει ἡ «Λυδία», ὅτι «οἱ Χριστιανοὶ ἀφυπνίζονται». Πάνω σ' αὐτὸ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε, ὅτι τὸ πιθανότερο εἶναι, ὅτι ἡ ἀφύπνισις, ποὺ παρατηρήθηκε στὶς περασμένες ἐκλογὰς θὰ εἶναι προσωρινή καὶ ὅτι θὰ τὸ ρίξουμε πάλι στὸν ὕπνo, μέχρι ποὺ νὰ μᾶς ξυπνήσουν οἱ νέες προκλητικὰς καὶ δυναμικὰς ἐπιθέσεις τοῦ «Πονηροῦ». Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Πονηρὸς δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι πονηρὸς, οἱ ἐπιθέσεις του ἐναντίον τῆς πίστεώς μας, ὅπως γράψαμε καὶ στὸ πρῶτο ἄρθρο, θὰ εἶναι πιὸ δόλιες καὶ ὠργανωμένες μὲ πιὸ μεγάλῃ μαεστρίᾳ, ὥστε νὰ μὴ γίνονται ἀντιληπτὰς καὶ νὰ μὴ προκαλοῦν γενικώτερη ἀντίδρασι, ὥστε ὅσοι διαμαρτυρόμαστε ἐναντίον τους, νὰ μποροῦν νὰ μᾶς χαρακτηρίσῃ ὡς «φανατικούς», «σκοταδιστὰς», «ἐξωεκκλησιαστικούς» καὶ τὰ ὅμοια, γιὰ νὰ γίνεταί πιὸ εὐκόλως πιστευτός.

Γιὰ νὰ μὴ θυσιάζωμε καὶ πάλι στὸν ὕπνο, θὰ πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ λάβωμε τὰ μέτρα μας καὶ νὰ πάρωμε μερικὰ ἀντιυπνωτικά.

Π ρ ὶ τ ο ν, θὰ πρέπει νὰ συνειδητοποιήσωμε ἀπολύτως, ὅτι ὁ «ἐκθρόνος» δὲν ἔχει κάμει καμμιά ὑποχώρησι στὶς προθέσεις του. Γιὰ νὰ πεισθῶμε ὡς πρὸς αὐτό, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ παρατηρήσωμε, ὅτι στὸ καινούργιο κυβερνητικὸ σχῆμα ὅχι μόνο κανένα ἀπ' τὰ πιὸ φανατισμένα μαρξιστικά-ἀθεϊστικά πρόσωπα δὲν ἀντικαταστάθηκε, ἀλλ' ἀντιθέτως εἴτε προστεθῆκαν καὶ νέα, εἴτε τὰ παλαιὰ προωθήθηκαν σὲ πιὸ καίριες θέσεις.

Δ ε ὕ τ ε ρ ο ν, νὰ ὑπολογίσωμε τὶς δυνάμεις καὶ τὰ μέσα, ποὺ διαθέτει ὁ ἀντικείμενος, ὁ Ἀντίχριστος. Κι αὐτὸ ὅχι γιὰ νὰ ἀπογοητευθῶμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔχομε ὑπ' ὄφιν ποσό σκληροὶ θὰ εἶναι οἱ ἀγῶνες ποὺ ἔχομε μπροστὰ μας καὶ ποιά πρέπει νὰ εἶναι ἡ προετοιμασία τῶν δυνάμεών μας γι' αὐτόν.

Ὁ Κύριος θεωρεῖ ὡς πρῶτο δῆμα τῆς προετοιμασίας γιὰ ἔναν ὁποιοῦδήποτε ἀγῶνα, νὰ καθίσῃ ὁ ὑπεύθυνος νὰ ὑπολογίσῃ τὶς δυνάμεις τοῦ ἀντιπάλου του καὶ νὰ τὶς συγκρίνῃ μὲ τὶς δικές του. Καὶ ἂν εὕρῃ ὅτι διαθέτει τὶς ἀνάλογες δυνάμεις, νὰ προχωρήσῃ στὴ διεξαγωγὴ τοῦ ἀγῶνος, ἂν ὅμως δὲν τὶς ἔχῃ, νὰ φροντίσῃ νὰ συμβιβασθῇ καὶ νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν ἐχθρό του (Λκ. 16', 31 - 32).

Ὁ «Ἀντικείμενος» γνωρίζουμε, ὅτι σήμερα ἔχει στὰ χέρια του τὴν Κυβέρνησι καὶ ὁλόκληρο τὸν κρατικὸ Μηχανισμό, καὶ ἰδίως τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, τὴν Παιδεία καὶ ἕνα σημαντικὸ μέρος τοῦ Τύπου.

Τ ρ ῖ τ ο ν, ποὺ πρέπει νὰ κάνωμε: Κατόπιν ἀπ' ὅσα εἶδαμε ὅτι διαθέτει ὁ ἀντικείμενος θὰ πρέπει νὰ ὑπολογίσωμε καὶ τὶς δικές μας δυνάμεις. Τί δυνάμεις διαθέτουμε; Ποιά εἶναι ἡ δύναμις τῆς χριστιανικῆς παρατάξεως;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ῃ ΣΕΛ.

ὉΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΤΗΤΟΣ ΕΝ ΤΗΣ ΕΡΕΣΣΕΙ

22 Νοεμβρίου 1985

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ῃς ΣΕΛ.

Ἄν ἡ Ἠγασία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναλάμβανε τὴν κεντρικὴ εὐθύνη τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς ἀθείας, ἡ πλάστιγγ θὰ εἶχε κλίνει ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τῆς χριστιανικῆς παρατάξεως. Ἡ Ἠγασία ὅμως τῆς Ἐκκλησίας μας ἐφαρμόζει ἄλλη στρατηγικὴ. Τὸ ὅτι δὲν ἀναλαμβάνει τὴν κεντρικὴ εὐθύνη, αὕτη εἶναι ὑπεύθυνη ἐναντί τοῦ Κυρίου. Εἶχομαι καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ νὰ ἀρμόξῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «οὐδεὶς ἐν πνεύματι ἀγίῳ λαλῶν λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν, καὶ οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰμὶ ἐν πνεύματι Ἁγίῳ. Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσὶ, τὸ δὲ αὐτὸ πνεῦμα καὶ διαιρέσεις διακονιῶν εἰσὶ, καὶ ὁ αὐτὸς Κύριος καὶ διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσιν, ὁ δὲ αὐτὸς ἐστὶ Θεός, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσι. Ἐκάστω δὲ δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον» (Α' Κορ. 12', 3 - 7).

Βέβαια ἡ «Διοικούσα Ἐκκλησία» περιλαμβάνει καὶ πρόσωπα, γιὰ τὰ ὁποῖα ταιριάζουν ὅσα γράφει κάποιος, ποὺ προτείνει νὰ καθιερωθῇ ἑορτὴ γιὰ τοὺς σύγχρονους Ἀγίους, τοὺς Μάρτυρες καὶ Ὁμολογητὰς τῆς σημερινῆς Ρωσσίας. Γράφοντας λοιπόν γιὰ τὴν ἑορτὴ αὕτη, μὲ πίκρα σημειώνει: «Μὴ περιμένουμε τὴν καθιέρωσι τῆς γιορτῆς ἀπὸ τῆ λεγόμενης Διοικούσας Ἐκκλησίας τῶν Μητροπολιτῶν. Ἐχουν νὰ σηκώσουν τὴ βάρη τῆς Διοικήσεως, τὶς πατερίτσες, τοὺς μισθοὺς, τὶς τελετές καὶ τὶς προσφωνήσεις».(1)

Ἐν πόσῃ περιπτώσει, ἔχοντας μπροστὰ μας τὶς ἐπιθέσεις τῆς ἀθείας καὶ ἀξιώματούχοι καὶ ἀπλοὶ στρατιῶτες, παραμερίζοντας κάθε τι ἄλλο, πρέπει νὰ ἀντιληθῶμε, ὅτι εἴμαστε ἐπιστρατευμένοι ἀπὸ τὸν Κύριόν μας, ὁ καθεὶς στὴν ἑπαλξί του. Ἡ Ὁρθόδοξια δὲν ἀποτελεῖται μόνο ἀπὸ τὴν Ἠγασίαν τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι καὶ ὁ Λαός. Καὶ μάλιστα σύμφωνα μὲ τὴν Ἐγκύκλιον τῶν Ὁρθόδοξων Πατριαρχῶν τοῦ 1848 ἐφύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτέστι ὁ λαὸς αὐτὸς ἐστι. Ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀναξιοποίητη οὔτε ἡ παραμικρὴ δύναμις, ποὺ μπορούμε νὰ διαθέσωμε στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀθείας.

Ἀρχὴ τοῦ Ἀγῶνος θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ στρατηγικὴ, τὴν ὁποία ἐφῆρμοξε ὁ Κύριος. Ὅταν ὁ Κύριος ἀπεκάλυψε στοὺς Μαθητάς Του, ὅτι θὰ παραδοθῇ στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ Τὸν σταυρώσουν, γιὰ νὰ μὴ φοβηθῶν, τὸ διειτύωσε ἀπορακαλυμμένον, ἵνα μὴ αἰσθῶνται αὐτὸν (Λκ. 9', 45). Καὶ ὅταν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἶπε, ὅτι συνάντησαν κάποιον, ποὺ μὲ τὴν ἐπίκλησι τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἐδίωχνε ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους τὰ δαιμόνια καὶ τὸν ἐμπόδιον, ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε: «Ὅς οὐκ ἐστὶ καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστὶ» (Λκ. 9', 50). Θὰ πρέπει ὅχι μόνο νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸν μας ἐπιστρατευμένον ὅλοι ὅσοι ὁμολογοῦμε τὴ θεότητα τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ νὰ προσπαθῶμε νὰ ἔλθωμε μαζί μας ἀκόμα καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν ἐκδηλωθῇ ἐναντίον Του.

Τὸ ἐρώτημα ὅμως παραμένει: Ἡ χριστιανικὴ παρατάξις διαθέτει τὶς ἀνάλογες δυνάμεις; Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδῶμε στὸ ἐπόμενο ἄρθρο.

(1) Στὴ σελ. 42 τοῦ ἔργου «Ὁ κομμουνισμὸς ἀπὸ τὸ Μάρξ μέχρι σήμερον», Ἐκδόσεις Συντροφίᾳ, 1985: Πρέπει νὰ παραδεχθῶμε, ὅτι οἱ πικρὲς αὐτὲς διαπιστώσεις, ὅταν ἀποδίδονται στὸ σύνολο τῆς Ἠγασίας τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἀδικες. Γιατί, δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη πλειοψηφία. Εἶναι οἱ Ἀρχιερεῖς ποὺ ἐργάζονται σήμερον μὲ ὅσα τοὺς ἀποδεύει «ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος ἀπὸς τὸ συμφέρον».